

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy mint kis "könyvecske" a kezéd ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Ki kicsoda a Hungária magyar fiataljai közt Boldog - egy új rock-együttes története

Olivos... a Hungáriától 20 kváderre (így kiejtendő!) szép régi stílusú ház az Amador utcán, mellette garázs, egy sűrű, majdnem földszintre lenőtt fa ágai mögött (ugyanott, ahol Cala bácsi – id. Benedek László - és felesége Marika néni laktak éveken át). Néhány utcára csak, a Monteverde és Pelliza sarkához közel van egy sárgaköves ház (ahol az egyik szobában az Argentínai Magyar Hírlap irodája talált menedéket). Egy kicsit arrébb, a Borges utcán van egy tágas ház (amelynek falai közt lakik az EMESE elnöke). Sors? Hívatás? Véletlen? Az öt fiút, akik együtt cserkésznek s néptáncolnak, mi hozta arra az ötletre, hogy együtt érdekesebb a zene is, és meg kell próbálni? Erre jött rá egy szép nap - a korkülönbség dacára - a két pár tehetséges testvér (két magyar-örmény vagy örmény-magyar és két hajszálnyi egyforma iker) a magas, vékony tehetséges szöke barátjukkal.

Megyek a garázs felé. Leszálok az 59-esről, átmegek az Ugartén és ahogy befordulok a Juan de Garayra, mivel én ismerem már hallom is a zenét, s úgy érzem sietnem kell, várnak, "boldogan" a **boldog**-ok! Mindig jókedvűek mind az öten, teljesen passzol rájuk a név... De hadd mondják el ők maguk a máris anekdotákkal ellátott rövid, eddigi történetüket.

Kinyitom a behajtott garázs ajtaját, pokróc-függönyt tolok széjjel és a hangos ritmus és a barátaim vidámsága azonnal átölel. Kellems, meleg a léghő (mármint nekem, mint rock-szenvedélyesnek), halvány az egyetlen körtécske fénye is, olyan más világot teremt a hangszerek összjátéka... A bohém levegőből **boldogan** tesztelivom magam, elhelyezem hátizsákomat valahova, közben köszönünk egymásnak jópofa szertartással (megjártsszuk a rocksztárt és a riportert, mintha a Rolling Stones magazin interjúja előzetesénél lennénk) pedig öt perce még együtt néptáncoltunk vagy cserkészedtünk... Rög-tönzött fotelkék, székek, kis polcozat, mikrofonok és hangosítók, kábelrengeteg kigyóként gabalyodik a földön, gitártokok, a falon, plafonon százával a felragasztott karton tojástartók (maple-ek) elszigetelik a külső tavaszi csendtől a belső energiát és az idősebb emberek és szomszédok szerint kibírhatatlanul hangos zenét. Legalább is ez a szándék.

Valamikor régen az ikrek büszke, úgyszintén rockos papája már elmesélte, hogy az új szomszédok rájuk csengettek, megkérdezték mikor lesz már vége a zenélésnek, amire teljes magabiztonsággal, meggyőződéssel és minden lehető nézeteltérést elkerülve azt válaszolta: "Egyhamar nem lesz vége, mert ez egy zenész család, aki zenél", és megnyugtatóan hozzátette teljes tisztelettel, hogy maga a szomszéd is úgy "zajonghat", ahogy tetszésére esik, bármikor, és nem szólnak rá..."

A fiúk izgattak voltak, örültek, hogy elmondhatják jelenüket s terveiket a HUFI-

nak. Előszedtem a kis magnót, előkerült a kamera is. Végig szuper természetes kapkodás volt az egész beszélgetés. Hol az egyik, hol a másik válaszolt, néha pedig mindnyájan egyszerre. Irtó sokat neveltünk, közben persze mindig le-töröltük a kis szalagról az érthetetlen felvételeket s kezdtük újra. Sikerült azért külön-külön is kikérdezni mind az ötöt. Élveztem. Örülök, hogy összehoztuk, közvetlen az új együttes első kolónia előtti nyilvános megjelenése után, az 56-os HONVÁGY műsorban.

boldog:

Zólyomi Kati: Mikor, hol kapcsolódtál életedben először a zenéhez, mikor hívta fel a figyelmedet?

Bonapartian Edi: Kiskoromban, a Zrínyi Körben, a furulyával, majd tíz évesen elkezdtem zongorázni (tanárral, úgy hosszú két évig), és már a középiskolában gitár került a kezembe, de a harmonika is megtetszett...

ZK: Zenei ismereteid is vannak, tudsz kottát olvasni, vagy minden hallásra ment eddig?

BE: Majdnem csak hallásra, de mostantól már megpróbálom a teóriát is bővíteni, megtanulni.

ZK: Melyik hangszerhez érzed magad "közelebb", vagy melyikkel képzeled el magad jobban mostantól?

BE: A gitár már állandóan kéznél van a szobámban, előveszem és játszom rajta. Imádom a zongorát (ezzel még tartozom saját magamnak), sajnálom, hogy nem folytattam.

ZK: Otthon szólt a zene, volt-e ilyen inspiráló hangulat?

BE: Igen, állandóan. Mindenféle zene... (elgondolkozik). Operák, magyar operák, operettek, magyar zene, igen, népzene, mindig szólt valami... Sohasem volt csend. Mindig jelen volt, hozzátartozott a családi élethez.

ZK: A táncolt eltekintve (Edi a Regös néptáncegyüttes igazgatója) mikor vetted észre, hogy a magyar népzeneben is rátalálsz sok mindenre, ami téged táplálhat? Találsz-e egy közös nevezőt a sokfajta zene közt?

BE: Persze! A zene a művészetnek egy olyan ága, amely remek kikapcsolódást is jelenthet, s általa *mindenféle érzelmet is levezethetsz*. Serdülőkorom óta a zene számomra terápia: hallgatni, hangszereken játszani, komponálni, szövegeket írni hozzá... A népzene is lényeges része ennek az akkoriban megtalált *gyógyító eszköznek*.

ZK: Sokszor csodálkozom, hogy azért a Hungáriában a Coral Hungarián kívül igen kevés fiatal foglalkozik zenével, énekel... Vajon serkentő hangulat, megfelelő légkör hiánya?

BE: ...Hm... lehet, hogy talán nincs eléggé fejlesztve. Régen inkább volt, a ZIK-ben minden gyerek s felnőtt furulyázott, és az élő zene így jelen lehetett bizonyos előadásokon. De igaz, nem sokan választották a zene útjait. Esembe jut Valentin Jani, ő is rock-együttesben játszott, aztán Pataky András és Lévy Gyuszi gitározni. Gyuszi rendszeresen szoktam találkozni, gitározunk és saját dallamokkal és ének-szövegekkel is játszozunk.

Fotó Zóka

Havi "HUFImondat":

A magyar származású ifjúság terveit és kezdeményezéseit nem elég *csupán tudomásul venni*, hanem *szívvel s jelenléttel kell támogatni!* (ZK)

Olvasunk...

és gondolkozunk:

"Miért nem láttalak ott?"

A tizenkét havonta visszatérő csodálkozás - panasz - feléled bennem: már megint évvége van! Hogy lehet ez? „Most” volt március - és 2006 befejeződött! Az új évszázad első tizede farkához suhanunk, megállás nélkül. A gyerekek megnöttek, az idősek öregebbek lettek s lassabban járnak, a fiatalok szemei körül pedig már a tapasztalat ráncoskái ágaskodnak éretten-büszkén.

Karácsonyi előidéző... Itt, Buenos Airesben a legerősebb melegek ölelésében szoktak csillogni díszített fenyőfáink, s míg a hagyományos tűzijátékok lármája kizárja az elmélyülést, megpróbálom az emlékeim otthonából felbukkanó 2006-os magyar eseményeinket felsorolni-elemezni. Míg pörög a film előttem, míg újra átélek pillanatokat a sok szép fényképet nézve, csodálatos módon csak egyetlen kérdésalagútba vezet minden gondolatom: közösségünk dolgozó fiataljai, tehetséges művészei milyen tevékenyek, lelkiismeretesek és meggondoltak! Tesznek és tesznek, adnak és adnak, készülnek, nívós, magas lelkiületű, mély tartalmú, fülnékszempnek hízelgő hangot, képet emelnek a színpadra... de az őket hűségesen kísérő nézőtér nemcsak a kedves-ugyanazokból áll, hanem a legfájdalmasabb az, hogy mindössze átlag 40-50 (sokszor még kevesebb) emberről van szó... Sajnálkozva, sőt lázadva kérdezem - és választ is elvárnék: hol voltatok, hogy nem láttalak titeket, magyarok? Hol voltatok, amikor megmutattuk a fantasztikus JUBI-tábor kitűnő hangulatát

ZK: Szóval komponáltok együtt?

BE: Igen, mondjuk.

ZK: Mi lett ezekből az énekekből? Nem lehet őket meghallgatni?

BE: (nevet) Nem... ezek nem meghallgathatók. Személyes dolgokról szólnak, amelyeket nem "megosztásra" állítottunk össze.

ZK: Mivel már nem vagy egyedül, 4 új zenész partnerrel létre tudsz-e hozni eddig félretett elképzeléseket?

BE: Igen. Én is, mint sokan, kiskorom óta várok saját "bandámra". Volt egy kis előzetes próbálkozás az iskolában. Volt egy előadásunk is annak idején, s egy vetélkedőn harmadikok lettünk. *Hai Manchera* (örménygyerek) volt a nevünk.

ZK: A **boldog**-ban miként működsz? Meséld el milyen érzéseid voltak a múlt heti első komoly fellépésed után...

BE: Gitáros vagyok, alkalmasint harmonikát is megfújom... Hát - az előadás szép volt, jó volt egyáltalán a lehetőség, hogy megismerhessék a csoportot, bár még teljesen alakuló szakaszban, tehát még csak most épül fel a banda. Ezért még egy kicsit féltünk, hisz még sok hiányzik, hogy tényleg egy nívós együttes legyen. Már jó az eredmény, de tudjuk sokkal jobb kell legyen. A felmérés igen pozitív volt, az embereknek nagyon tetszett, és ilyen visszhang lelkesít, motivál, hogy tovább csináljuk.

ZK: Ha folytatásról van szó, szeretném tudni neked mi a zenei hajlamod? A **boldog**-ban egyáltalán elhatározódtok-e már, hogy mit fogtok ezután előadni... rockot, vagy mást?

BE: Ez aztán egy kérdés! Nagyon szeretem a 60-as, 70-es évek rockját, de valóban mindannyiunk más hajlamú és más stílusú szeret, így hát nehéz megtalálni a köz-tetszést. Legtöbbször megjelenéseink alatt is mindenféle zenét játszunk, hogy mindenki izlése szerepeljen a műsorban. Szóval ez az egyik, amit el kell érjen **boldog**: hogy *saját stílusa* legyen.

ZK: Ha mégis kéne zongora az együttesben, vállalnád?

és utána elástuk a Cserkészház mellett a "kitartás és a remény üvegecskéjét"?... Hol voltatok, amikor a ZIK-diákjai előadták remek szindarabjukat?... Hol voltatok, amikor arcunkon tág mosollyal megtapsoltuk a szép magyar elsőbálos lányokat? Hol, amikor a ZIK ösztöndíjbizottság megrendezte vidám októberi multságát, hogy gyűjtse a pénzeszkéket gyerekeink magyarországi útjára? És mikor a legtisztább Forradalom 50. évfordulói műsor végén bemutatkozhatott a felnőttek előtt kolóniánk saját, magyar fiatalokból álló rock-együttese? Hol voltatok, amikor néhányan körülvettük a gyönyörű szép "Plaza Hungria" Székelykapuját, bebizonyítva, hogy vagyunk, s kik vagyunk?

Tudom, és tudatosan ismétlem a szót: tevékeny embercsoport vagyunk, sok a produkció, szinte minden hétvégére juthatna! **De munkánk a megmaradás képernyője**, s belőle magyar érzésünk sugárzik. Végtelen felelősséggel s még nagyobb szeretettel mutatjuk be azt, ami felkészült, képzett irányítók ihletének eredménye.

Esembe jut annak a szép, megrázó erdélyi keservesnek szövege, amelynek csak egy mondatára van most szükségem: "...az idegen az első..." Mert valahányszor külföldről, ill. Magyarországról jönnek művészek-előadók, zsúfolásig megtelik a Hungáriánk nagyterme több száz magyar érdeklődővel. Mondjátok meg nekünk: mit kell tennünk, hogy minket is így támogassatok? Megtesszük!

BE: Ha kell a csoportnak, igen. Igazából a zongoratanulás, a kották világa és a színjátszás még hátralévő vágyaim közé tartoznak. Egyelőre csupán időhiány miatt nem csinálom. Bár tanulni állandóan tanul az ember.

Hirtelen leírhatatlan kakofónia keletkezett, így hát Zaha Tamással felmentünk a lépcsőn a garázs fölötti szobába hogy beszéljessünk.
ZK: Te kerested vagy a zene közeledett hozzád?

Zaha Tamás: Zaháné Bea nagymamánál ott volt a zongora, és Sanyi bácsi nagypapám sógornője is mindig szépen játszott rajta. Ő kezdett el tanítani engem, s azt mondta ne hagyjam abba, mert jó a hallásom. Elég komolyan vettem - de csak egy évig.

Tanár is jött hozzám. De meguntam. Olyan 12, 13 éves lehettem. Aztán Miku unokatestvéremnél gitár került a kezembe és az jobban megtetszett, az is, hogy vihettem magammal mindenhol. Egyébként akkoriban a zongorát nagyon *komolyan* tartottam.

ZK: Gondoltad, hogy valamikor együttesed lesz?

ZT: Nem, egyáltalán nem.

ZK: Meséld a kezdetről. Ez egy előre megtervezett összetársulás volt? Tudtátok egymásról, hogy otthon mindnyájatok már valamilyen hangszerezettel próbálkozik? Észrevetél-e valamilyen jelt, ami megelőzte volna a **boldog** megalakulását?

ZT: Igen. Régebben volt úgy, hogy összejöttünk Miku házában egy kis "zenés hülyéskedésre"; nála volt a dob (*Zaha Laci papája is dobos volt valamikor*). De ez más barátokkal történt. Miku elutazásával (ő már családjával évek óta Kanadában él) fel is oszlott. Az idén pedig év elején az történt, hogy Kerekes Cili születésnapja közeledett.

Folyt. a köv. oldalon

Boldog.... folyt. az előző oldalról

Ott léptünk fel, az ikrek, Edi meg én, meglepetésként, a cserkészház alatt, szörnyű hangosítással, egy csomó ember előtt, de nagyon jó volt!... Dini még nem volt benne. Összesen háromszor jöttünk össze gyakorolni előtte, és csak arról volt szó, hogy erre az egyetlen alkalomra. Utána úgy magától adódtak a dolgok, természetesen, egyik a másik után. Az egyik szám, ami kezdettől jól sikerült az a "boldog születésnapot"... egy argentin lány már ott a születésnapon úgy szólított meg minket, hogy "boldo" (a nagyon ritmusos és fülbemászó dallamú számot többször adtuk elő a jelenlévők kérésére), mert úgy látszik ez a szó a fülében maradt. Azért egyelőre **boldog**-ok maradtunk. Előtte volt más nevünk is, mint pl. "hagyma"; de mindenki kezdett **boldog**-nak hívni minket.

ZK: Zene: komolyan, vagy kikapcsolódás és terápiaként?

ZT: Egyelőre határozottan mind a kettő. Gyógyítóan hat rám, hogy másoknak is tetszhet az, amit én zenélek! Ez annyira feltölt engem!

ZK: Rockot vagy más típusú zenét játszanál?

ZT: Ne, ne, ne, én a rockot! Konkrétan a *rock nacional*-t szeretem! De a magyarországi rock is tetszik, és a régibb rock is!

ZK: Ha a **boldog** megmarad, ezentúl te is foglalkoznál zenei továbbképzéssel?

ZT: Egészen friss döntésem az, hogy beiratkozom a konzervatóriumba (ezt még szüleim sem tudják, csak a barátnóm, és most te) (és az *Olvasó... Szerk.*)

ZK: Akkor ne írjam be?

ZT: (határozottan) De, nyugodtan beíratod!

ZK: A vasárnapi Honvág-előadás után mit éreztél?

ZT: Közvetlen az első hang éneklése előtt nagyon ideges vagyok mindig, de ez a feszültség szinte azonnal eltűnik. Most vasárnap nagyon jó volt! Az, hogy megismertek minket! Tetszett! Első ízben volt szép és tiszta a hangosításunk, akkora élvezet volt a nívós hangberendezés! Az, hogy ott voltak a hang-technikusok és állandóan igazították a hangot, ahogy ilyenkor kell! Ezzel nem mi kéne foglalkozunk, nem is nagyon értünk hozzá.

ZK: Szóval ez az egyik jelen pillanati gondja a **boldog**-nak: a színvonalas hangosítási technika hiánya?

ZT: Igen, ez egy GOND.

ZK: Szereped a csoportban?

ZT: Egyelőre én vagyok az énekes, és gitározok, de mást, mint a másik két gitáros.

Lementünk. Persze folyt a zene, a hangos nevetés, a hangulat - csak egyszerűen csatlakozni kellett. A basszus is pengett szépen, mellette a másik két gitár remek harmóniakat kísérelt, és úgyszólván profi szinten kísérte őket önfeledten a dobos.

ZK: Ricsi, mikor kezdted el dobos tanulni?

Lajtaváry Richárd: (nevet) Egy éve, de abból csak hét hónapig jártam órára, aztán pedig csupán sok óra gyakorlattal értem el az eredményt.

Lajtaváry András: (vidáman tolokodik a kis magnó elé) Én a **boldog** előtt jártam a zeneiskolába, konzervatóriumba, de a sok tanulás mellett sokat hiányoztam és ismételttem az évet... (kacag) és akkor abba hagytam...

ZK: Te kerültél be utoljára az együttesbe? **Bonapartian (Dini) Dani:** Aha! Hát a fiúk kiderítették, hogy hiányzik a basszusgitár (mindenki nevet) és "felajánlották" nekem, hogy tanulják meg rajta játszani, és akkor bevesznek. És itt vagyok!

ZK: Mit jelent nektek a **boldog** létezése? Zenei fejlődést vagy gyógyító, jópofa kikapcsolódást?

BD: Mind a kettőt! Az a jó benne!

A három idősebb fiú meggondoltan, lelkiismeretesen válaszolt a kérdésekre, ellenben a két 15 éves Richárd és András könnyekig elneveti magukat alighogy rájuk néztek és képtelenek beszélni... András válaszolna most is, de egyre jobban fojtogatja a nevetés. Végül már mindnyájan így nevetünk. Ezért éppen jókor Lajtaváryné Benedek Zsuzsi berobog egy tál süteménnyel és mátéval - meguzsonnázzhatunk!

ZK: Két testvérpár egy együttesben... ez nem nehezíti meg az közreműködést? Mert kintől nézve abszolút eredeti, de nektek ez mit jelent? Amúgy is már mindent együtt csináltok, nem túl sok?

(A két testvérpár jókedvűen elneveti magát, Tamás csak figyel... Végre sikerül egy értelmű szót feljegyezni.)

LR: (irtó komolyan): Szerintem jópofa! (ismét hatalmas kacagás)

BE: (nevetve) Valld be, hogy meggondoltad a választ.

ZK: Hogy lehet egyszerű, olyanok vagytok, mint a "Trapp család" (Novicia rebelde), már csak a zöld réten kéne szaladgálgatok egymás után énekelve, de az nem lenne férfias (úgy nevetünk, mintha nyúznának mindnyájunkat).

LR: (folytatja) Egészen praktikus, segíthetünk egymásnak mikor otthon zenélünk. Az is remek, hogy ilyen közel lakunk. Szó szerint "átmehetünk" az egyikhez vagy a másikhoz.

BD: Jó ez a közelség, hogy jármű is áll rendelkezésre a hangszerek szállítására („Pan lactal”: a Zahákék kék minibusza). Visszatérek a hangosításunk gondjára. Azért remek volt a Hungária-beli vasárnapi előadás lehetősége: hogy mi is, de a közönség is élvezhette a zenét minőséges felhangosítással.

ZK: Tervek?

BD: TURNÉ! (megint a nevetés) Nem, komolyan: pénzkérdés. Még hiányos a felszerelésünk: hogy fejlődni tudjunk az a legszükségesebb, hogy tisztességes technikai alappal tudjunk gyakorolni. Mikrofonok, hangosítók, ennyi.

ZK: Zenei terveitek?

LA: Minden rock (és más) együttes mások számaival kezd (covers), addig, míg elkezd komponálni és egy saját repertoárt össze tud állítani. Így alakul ki a minimális kezdői tapasztalat.

ZK: Van saját száma **boldog**-nak?

LR: Igen, van... négy, de egy már jó!

BD: Abból a négyből három már meg is van zenésítve! A szövegeket Edi, Tamás meg én írtuk.

ZK: Van a közeljövőben fellépési lehetőségek?

BD: Talán Szilveszterkor fellépni a Hungáriában, abban az esetben, ha jól fel tudunk készülni és a technikát ismét hivatásos szinten felállítják számunkra.

ZK: Milyen műsorral készülnétek?

BE: Inkább közismert, híres számokkal, amelyeket az esetleges néző ismer már.

ZK: Mindig egyszer hetente gyakoroltok öten együtt itt a garázsban?

ZT: Egyelőre ez áll, de néha változik, alakul...

ZK: Ez a garázs itt várt rátok üresen?

LR: Dehogy! Tele volt mindenféle szeméttel, biciklikkel, polcokkal, vacakkal, itt kölykezett kétszer is a kutya (nagy nevetés). Egyszer csak kaptam ajándékba egy "néma dob"-ot, később a rendes dob, és végleg kitétek engem ide a muzsikámmal. Lassan átalakítottuk próbaszobának.

Megint teljes a káosz, a nevetés, a mindenféle tanyai állatok hangját utánozó komoly rock-zenészekre pedig ugat eszeveszetteen a feljebb megemlített szülő szuka, még egy kolomp is előkerül és rázza valaki... Ekkor megszólal az egyik iker, András, és elmeséli, amennyire hagyják, hogy itt az ő házában zenei hangulat volt, a gitárok természetesen, logikát követve kerültek a gyermekek kezébe (4-en vannak testvérek), miután saját papájukat látták mindig gitározni.

Lehetetlen úgy leírni az interjú végét, hogy visszatükrözze azt a részben örült, részben egészségesen vidám, bohém marhaságsorozattal megajándékozott órát. De azért hozzáfűzöm a fiúkból kifakadó összegező gondolatokat:

- Ricsi végig panaszkodott hogy nem hagyták szóhoz jutni.

- Dini és Tamás tartják a humort. Együttal Dini szabja meg a fegyelmet is, amikor kell. - „Aki ahogy tud, segíthet rajtunk!” (nagy nevetés)

- Tamás: „Majd megtanulok énekelni is!” (nagyobb nevetés)

- Edi: „Lomniczy Józsi bácsi volt az első zenetanárunk!” (ZIK furulya szakosztály)

- András: „Mindnyájan megpróbáltuk másokkal, míg összekerültek magyar barátaikkal!”

- Jó, hogy van a garázs. A garázsban már az ikerpár játszva zenélt egy ideje, míg egy nap véletlenül ezt meglátta Tamás és azt mondta: Egyszer kéne együtt zenélni itt... Regös próbán megbeszélték mikor jönnek össze hárman, ezt meghallotta Edi, s eljött ő is. Már kezdetben jó volt a hangulat és zeneileg is jól megértettük egymást.

- Dini, aki tudott az egészsérről, nem is vette komolyan a kezdeményezést. Egész addig, míg végighallgatta az első bemutatót. Akkor nagyon megtetszett neki, és azt javasolta a fiúknak, hogy ezt komolyan kell folytatassák.

- Nagy meglepetés volt, mikor Tamás és Dini megjelentek új hangszereikkel.

- A basszusgitár hozzáadta zenéjükhöz a hiányzó hangulatot.

- Egyetértenek azzal, hogy már visszaút nincs, nekilátnak a komoly szakmunkának, hogy egyre jobb legyenek, mert csak úgy érdemes.

- Már csak az hiányzik, hogy véglegesen rendszeresítsék a minimális heti egy hosszú próbát, mert eddig csak akkor gyakoroltak lelkiismeretesen, amikor fellépésre készültek.

ZK: Utolsó kérdés: milyen alapon tudtok működni gondmentesen, tekintetbe véve azt, hogy mindent együtt csináltok: cserkészetet, táncsoportot és most az együttest is?

BD: Eddig sikerült szépen szétválasztanunk a dolgokat: máshol mindenkinek tisztán ki van adva a szerepe, és ezt tiszteljük. Itt a **boldog**-ban pedig mindenk előtt barátságunk a legfontosabb.

LA: Dini és Edi más foglalkozásokban a vezetőink. Mi szépen szót fogadunk nekik (hatalmas nevetés).

Már mindent megkérdeztem, amit tudni akartam - mégis maradtam. Örülök a **boldog**-nak nagyon, talán még jobban, mint ők maguk. Most már csak azt remélem, hogy az élet megsegíti őket, hogy soha ne lankadjanak, hogy kitartsanak egymás iránti szeretetükben, és hogy kétségtelen tehetségüket kiegészítve, a sors majd meg is ajándékozza őket nemcsak szellemi, művészi, hanem anyagi sikerrel is.

(képanyag Zóka)

Boldog a Honvág-műsor záróénekét adja elő... (GFOTO.ORG)

MINIHUFU Fiatlokról innen-onnan

- Október 22-én reszkettek a magyar szívek. A Forradalom tiszteletadására készült műsort egy végtelenül kedves, kíváncsi, tiszteletteljes hallgatóság szívta magába. Sok fiatal lépett fel előttük, még több gondolkodtató mondat hangzott el, s mi, előadók reméljük, hogy a szimbolikus margaréták frissessége tényleg kinő minden magyar eszme sötét gödréből. Mert van reményünk, hogy ez megtörténjen, bízunk s kérjük a Jóistentől jötevé segítségét: hadd haladhasunk a világgász felé, türelemmel, megértéssel, soha el nem múló magyar érzéssel!

Tóth Ágota osztogatja a friss margarétát...GFOTO.ORG

- A "Honvág" című előadásunk még egy szimbólumaként és az ahhoz illő esztétikához szükséges volt egy különleges színpadi öltözet. A ZIK vezetőségétől megkaptuk a sok méter nyers színű anyagot, amelyből a 24 szereplő számára elkészültek a kosztümök. Praktikus gondolkodást követve, moldvai csángó-magyar népviseletek alapja lett kiszabva-megvarrva, amelyeket az előadást követően a Regös-együttes kapott meg ajándékba.

Ezután már csak a hímzések és szöttesek kerülnek rájuk és a táncsoport újabb viseletdarabokkal gazdagodott!

Nagyon szépen köszönjük az értékes adományt!

GFOTO.ORG

- Ragyogó napsütéses délelőtt Buenos Aires városában... Egy magyar délelőtt. November 4: "Plaza Hungria". Székelykapunk védő magassága alatt, a vakító sugarak világításában a szélben lobogtak a zászlók, a kalotaszegi viseleteken káprázóan csillogtak a kövek s gyöngyök, a cserkészgyenruhákban felvonuló vezetők s tagok hunyorogtak a fénytől, míg szembe a jelenlévő "gyülekezettel" együtt tanúskodhattak egy bensőséges, egyszerűen szép szertartásról: az 56-os események 50. évfordulóján megrendezett szabadtéri magyar megnyilvánulásról. A Coral Hungaria angyali hangjaival, a Himnuszunk, az imánk, mindannyiunk személyes gondolata emelkedett fel felhőpamacson át a magasztos égbe.

GFOTO.ORG

- Tatarozás... festés, karbantartás... unalmas szavak, de a HUFU-t érdekli, ha a drága Hungária területén történik! Egyesületünk bejárati ajtajáról lekerült a kopott sötét barna festék és most a mattrá belakozott máz alatt látható a szép nyersfa izléses színe. A belső s külső falak legtöbbször (a cserkészház alatti teremben is) át lett festve, s így egy lényegesen üdőbb látszat várja az évszázados ünnepek látogatóit. Regős *cena-show*, ifjúsági jelmezbál, ZIK zárója, Karácsonyi vásár, szilveszterest... (ZK)

Folyt. a 4. oldalon

SZÉP ÉLET, CSERKÉSZÉLET

Wass Albert:

KARÁCSONYI MESE

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükk-fahasábot vetett a sziporkázó tűzre. A szűzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng.

Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan, izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a Mennyből az angyal összes verseit. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s azzal nekiestünk a játékoknak, akár kamrába szorított birkanyájnak az éhes farkascorda. - Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján:

- Aztán tudjátok-e - kérdezte -, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony?

- Akkor született a Jézus Krisztus - felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá.

- Ez igaz - mondta -, mert hogy Ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára. De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mindegyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt - kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából -, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették volt a Babel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes,

mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másíknak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigyelte azt, akinek szebb búzája termett, s mikor az irigykedés már igen-igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett belőle a gonoszság. A rest lopni kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jótévéjére a házat. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos számára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, amikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki: „Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet gonoszsága miatt pusztulásra ítélt. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akiben még megtalálsz egy csópp kis nyomát a jóságnak, annak gyűjtsdál gyertyát a szívében. Én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája.”

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alászállott a földre, hogy teljesítse a parancsot.

A föld sötét volt és hideg. Mint a csilgaltalan, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatódzva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundaért meggyilkolta apját a fiú, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az

emberi világot, mert nem talált benne sehol egy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dülőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonzolt magával kínlódva. Kiehezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét, de mégis húzta, vonzolta magát a terhet, bár majdnem összeroskadt a gyöngeségtől. „Minek kínlódsz ezzel a fával? - kérdezte az angyal. - Hiszen ha tüzet gyűjtanál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette.” „Jaj, leltem, nem tehetem én azt - felelte az ember. - Asszonyom s kicsi fiacskám van otthon, kik fagnak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok.” Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaértek vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt. Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszerűen meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódtak a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

„Édesanyám, éhes vagyok.” - nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek. „Miért nem eszed meg magad a többi? - kérdezte az angyal. - Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy ma holnap meghalsz.” „Az nem baj, ha én meghalok - felelte az asszony -, csak legyen mit egyék a kicsi fiam.” S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe.

A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt: „Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz

a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret, meg a helyet a tűznél!” Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármat, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet. Mi emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor a Világosság angyala alászáll közénk a sötétségbe jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen ha alátékint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk levő jó miatt a bennünk levő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje - fejezte be nagyapánk ott a kandalló mellett azon a régi-régi karácsonyestén -, én pedig azért mondtam el nektek, hogy megjegyezzétek jól, és emlékezzetek reá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Babel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat jelszavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátök szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: **csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.**

A parancsnok kibontja lelkét

Legutoljára 1992-ben indult egy kilenctagú leánycserkész csoport egy három hetes túrára...

És most, 2007-ben, 15 évvel később mi is ugyanazt az álmodt szeretnénk megvalósítani!

Mi ennek a célja? Argentínát jobban megismerni! Atkelni a hegyein, folyóin, megismerkedni vidéki kis faluk népével és szokásaikkal, és mindezeket a szépségeket méééééén beszívni!

1992-ben Dél-Argentínát választotta Haynal Edith, az akkori parancsnok. Idén olyan helyet választottunk, ahol magyar cserkész még nem vándorolt. Észak-Argentínát fogjuk körbejárni, mégpedig Tucumánt, Saltát és Jujuyt. Járműként a vonatot, a buszt és a híres „kettesbuszt” (saját két lábunkat) fogjuk használni! Január 15-én indulunk és február 8-án jövünk vissza, és olyan szerencsések vagyunk, hogy február elején a farsangot is vidéken éljük át. Azért, hogy ebben mi is részt vehessünk, november végén megtanuljuk a *chacarera* meg a *zamba* fő lépéseit!

Szervezés közben megtudtuk, hogy San Miguel de Tucumán közelében van egy 1800 méter magasságban fekvő „El Nogalito” nevű kis falu, ahol a gyerekek mezítláb járnak iskolába. Ezért az ismerkedésen kívül második célunk a szolidaritás. Ha akad olyan olvasó, aki szívesen segítene a gyerekeknek ruhával és cipővel, ezeket a Hungáriában gyűjtögetjük, és majd vonattal visszük a 222-es számú iskolába.

A vezetőkkel arra gondoltunk, hogy ezt a tábort valamilyen mulatságos formában kellene bemutassuk a fiatalabb résztvevőknek. Ezért bekötött szemmel

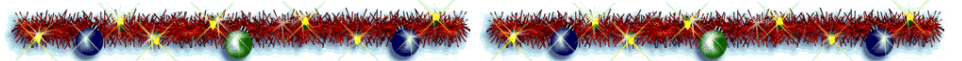
elvittük őket az olivosi folyópartra, ahol nehéz hátizsákot tettünk rájuk (hogy lassacskán megszokják a nagy súlyt), napolajat kentünk rájuk (mert erős lesz a nap), ajkukra pedig rikító piros szájszírt - „véletlenül” kakaókrém helyett (mert erősen fog fűjni a szél), fogpiszkálókkal kicsit megszurkáltuk őket (mert sok lesz a kaktusz), és a csipésekkel a szünyogok hadát jelképeztük! Rengeteget nevtünk! Azután finom tortával megünnepeltük a túra kezdetét, és egy pergamentet írtunk alá, amelyben megesküdtünk, hogy csakis jótett nyomokat hagyunk hátra!

A képen látni lehet, hogy a torta formája is a témához fűződött.

b.-j.: Lovrics Alex, Szentiványi Ilona, Lomniczy Melinda, Mihályfy Kinga, Lovrics Konszti, Szentiványi Juci, Szeley Cynthi, Papp Títi, Zombory Andi
Fotó Cynthi

Számomra ez a tábor nagyon sokat jelent: a három héten keresztül sok mindent fogunk átélni és ezért remélem és bízom benne, hogy nemcsak élménytelis szívvel fogunk visszatérni, hanem egy erősebben összefont barátsággal, és egy mélyen megalapozott csapatszellemmel!
(Szeley Cynthi parancsnok)

FELCSER, a hagyományok hétvége

Regősség ma a szellemi és tárgyi népi kultúra megismertetése, megszerettetése, ill. elősegítése annak, hogy néprajzi örökségünk mindennapi életünk részévé váljék.

megnyitó - Csiba Zoltán fotója

Több mint 210 lelkes cserkész és szimpatizáns vett részt október első hétvégén Marcellházán, a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség regőstálalkozóján, amely a „Felcsér” elnevezést kapta (ez a Felvidéki Cserkészek Regőshétvégének rövidítése). A regőscserkészet ma elsősorban a népdalra, a néptánra és a kismesterségekre épít. Művelői azt szeretnék, ha néprajzi örökségünk mindennapjaink része lenne.

Az idei találkozóra Kassától Pozsonypüspökiig Szlovákia minden magyarlakta tájegységéről érkeztek a 13. éven felüli résztvevők, sőt Magyarország több tájegysége is képviseltette magát. A program gazdag és igényes volt: 3 kultúrműsor, 2 tánc (az Argyélus, ill. Pengő zenekarokkal), 5 kiállítás, 6 előadás és több mint 20 kézművesség várta a résztvevőket.

A kézműves foglalkozások között jelen voltak a hagyományos kismesterségek bemutatói, valamint pl. nemezelés, rézdomborítás, játékkészítés, kötélverés, paszománykészítés, mézeskalács díszítés vagy lószőrészter-készítés, meg a modernebb kézügyességek is (gyöngyfüzés, falikép kasirozás, gyertyadíszítés vagy szalvétatechnika). Mindezt ki is próbálhatták. A kisebbek körében a terméskészítés, a nagyobbak körében elsősorban a különböző technikával készülő ékszerek készítése, ill. a bőrozás volt a legnépszerűbb. Nem hiányzott a programból a népi játék és a népdaltanítás sem. A találkozón díszelgett a hetényi Tábita bábcsoport is. Aki az izgalmat kereste, megtekinthette a Baranta harci bemu-

tatót, ill. kipróbálhatta a honfoglalás kori íjászatot is.

A találkozó tán legnagyobb sikerét idén is a Méncsergő Teaház aratta. Itt esténként a táncházak szünetében nyílt lehetőség kulturált, varázslatos környezetben társalogni, szórakozni. A kiállítások közül a legnépszerűbb a „Felvidéki népviseletek babákon” volt.

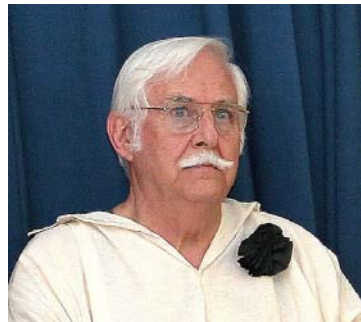
Babakiállítás - Viola Dániel fotója

Az előadók között nehéz rangsort felállítani, mind egyformán érdekfeszítő és tanulságos volt: Vámbéry nyomában kerékpáros expedíció, a regősség mai feladatai, a honfoglalás korának viselete és fegyverzete, a magyar népdalok rejtett érzéki tartalma... Ez utóbbi előadás különleges voltát a témán kívül az is adta, hogy meghallgatása betöltött 17. életévhez volt kötve. - A rendezvény fontosságát sokan felismerték, s támogatták. Elsősorban a marcellházi önkormányzatot és a magyar tannyelvű alapiskolát illeti a köszönet, de számos szülő, szimpatizáns, magánvállalkozó is segítette a szervezést. Külön köszönetünk kell kifejeznünk Novák Róbertnek és a Kuckó polgári társulásnak az ajándékokért. Mindez okot ad a reményre, hogy a következő regőstálalkozó még színvonalasabban kerül megszervezésre.

Csési Szilárd cserkésztestvér,
Kismedve kismedve@cserkesznet.sk

(további képek <http://www.jokai.cserkesznet.sk/kepek/Felcser2006/>)

EXTRA Ki kicsoda a Hungária magyar fiatalok barátai közt...

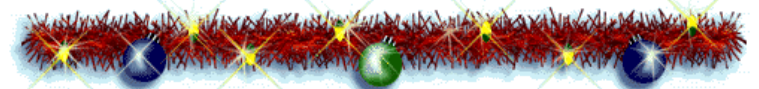
"Jenci bácsi" a Honvagy-műsor alatt (GFOTO.ORG)

Csak drága Édesapám tekintett rám ilyen leírhatatlanul gyönyörű kék szemekkel. Jenci (**Dombay Jenő**) a legmélyebb meghatódástól könnyes kék szemével nézi, tünődve, a magyar fiatalokat. De nemcsak nézi, hanem *mellettiük áll* a megmaradási harcban, kedves hozzájuk, fellép velük, mesél nekik, s mindenek felett tiszteli őket, egyetlen, valódi "utódoknak" tartja őket - és számít rájuk. Én is még azokhoz tartozom, akik hosszú évekig nem igazán értették, miért mondja Jenci, hogy "köszönöm". Ma már tudom: azért hálás, mert biztos kezekben hagyja lángját, mert megnyugodva tudja, hogy sikerült átadni magyar üzenetét, és mi bizonyára máris azt az utat járjuk, amit ő mások közt megindított az öntudat s a kulturált magyar élet felé.

Jencivel évek óta sok-sok órát töltünk együtt, néha művészi munkánkon keresztül, néha pedig hosszas beszélgetéseink elvittek már többször a láthatatlan határáig is. Annyi színpadon voltunk társak... nemrég - az idén is... Szóval most az egyszer úgy beszélgettem vele mint régen, de felvettem szavait és szeretném nektek továbbítani.

Oththon ültünk kis lakásomban, a kerek asztalomnál, valamikor egy reggel sietés nélkül, s "Jenci bácsi" mesélt szeretett magyar fiatal barátainak, akik között ő maga is még egy fiatal szív, egy éber ész, egy folytonosan nyitott könyv, tele tervekkel, s annál is inkább derűs elképzelésekkel...

Ezt az interjút, szívének kitarulását következő számunkban olvashatjátok. (ZK)

HUFIKARÁCSONY

Drága élet, Istenáldotta élet, amely megengedi, hogy egészségben élvezzük, amely megadja azt, amit megérdemlünk, amely hagyja, hogy kifejezzük azt, ami a szívünk igazi mélyében rejlik:

Köszönjük Jézusunk, hogy az idén is megelhetjük a Karácsonyt, s hogy újra befogadhatunk Téged! (ZK)

In memoriam Puskás Ferenc (1927-2006)

Adalék Öcsi emberi nagyszerűségéhez és vagányságához
Valamikor a hatvanas években Papp Lacinak meccse volt Madridban egy spanyol sztárbokszolóval. Idegen környezetben, a vérmes spanyol szurkolók között egyedül... Nem ő volt az esélyes.

Papp Laci mesélte később, hogy nem akart hinni a szemének és a fülének, amikor látta és hallotta, hogy több tucat magyar szurkoló kiabálja, hogy „hajrá Papp Laci!” Ez olyan erőt adott neki, hogy simán hozta a meccset.

Később derült ki, hogy csak egy magyar volt a csarnokban. Puskás. Munkanélkülieket megfizetett, jegyet vett nekik, és betanította a szurkolásra őket... (beküldte Agoston Balázs / Tóth Gergely, Kalifornia)

SZEMELVÉNYEK A HUNGÁRIA (HKK) KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

SZEMELVÉNYEK

- 607 Dickens: Nehéz idők – Karácsonyi ének
- 5149 Wass Albert: Karácsonyi üzenetek – A temető megindul
- 436 Fekete István: Harangszó
- 490 Fekete István: Téli berek
- 1205 Szabó Dezső: Karácsony Kolozsvárt
- 3080 Vajda Albert: A hétnejű sárkány (válogatott humoreszkek)
- 5241 Nemere István: Horthy Miklós magánélete
- 5246 Sisa István: Örtállás nyugaton
- 5236 Mészöly Miklós: volt egyszer egy Közép-Európa – Változatok a szép reménytelenségre
- 5208 Modern japán elbeszélők
- 5251 Steel, Danielle: Magányos sas
- 5254 Steel, Danielle: A sztár
- 5252 Altay Margit: Daisi gyámja
- 5253 Jankovich Ferenc: A fáklya kilobbant
- 5255 Erdélyi Zsuzsanna: Hegyet hágék, lötöt lépek – Archaikus népi imádságok (l. recenzió 3.o.-on.)
- 307 Kovács György: Erdélyi tél
- 3560 Berkeley, Anthony: A mérgezett csokoládé rejtélye
- 815 Mikszáth Kálmán: A néhai bárány (elbeszélések)
- 1871 Jókai Mór: Péter Péter – Asszonyt kísér, Istent kísért
- 4024 Galgóczy Erzsébet: Kettős ünnep (válogatott novellák)
- 2933 Wodehouse P.G.: Isten veled, Tóbiás!

Videokazetták:

- VK-72 Házasodj, Ausztria (történelmi komédia Mikszáth Kálmán regényéből)
- VK-30 Lakatos Sándor: Magyar nóta (vasárnapi muzsika)
- VK-38 Az élet muzsikája (Kálmán Imre biográfiája, angol felírással) – Rapszódia

Libros en castellano:

- S-54 Passuth, László: El dios de la lluvia llora sobre Méjico – La rosa de oro
- S-15 Jókai, Mauricio: Un hombre de oro
- S-72 Harsányi, Zsolt: La manzana de oro

MIIHUFI...folyt. a 2. oldalról

- A cserkészéletnek hátizsákja tele kell legyen gyakorlati és elméleti tudással. A továbbképzés nem állhat le, s a vezetők legfontosabb feladata a jövőre kidolgozott tervek elérése és továbbvitele sikeréhez, a cserkész tudásának bővítéséhez.

Haller Inés próbáztatja Hajdú Matyit
Fotó Niki

A próbarendszer fokozatai követését ez alkalommal egy szombat délutáni forgószínpad formájában megtartott próbáztatás foglalta magába. Kiscserkészek és nagy-cserkészek jókedvvel mentek át a kitzűzött állomásokon, amelyeken vezetők és a KÖRS (körzeti tisztviselő) tagjai várták őket kérdésekkel, kihívásokkal. Különböző nyelvszinttel rendelkező próbázók - hol magyarul jól beszélők hol teljesen kezdő "dadogók" - minden sikerrel csinálták végig. Cserkésztrófények, Himnusz s Szózat szövegei, a cserkésztrófényt legkimagaslóbb mozzanatai, izgalmas tűzgyújtás, alakítások és a rejtélyes csomók titkai kerültek sorra, hogy néhányat megemlítsék. Aznap a zászlólevonásnál közel három tucat teljes egyenruhás cserkész sorakozott a cserkészház mellett, még egyszer örömet öntve az egyesek borús jóslatára a jövőt illetően.

- **November 18.** Nem volt sem eleje, sem vége ennek a szép magyar szombatnak... Mert ami már reggel kezdődött a zárója volt annak, ami már régen a „sütőben” duzzadt, sült és gömbölyödött: a **ZIK Meggy-csoportja első magyarországi ösztöndíjra indulása.** A hétvégi iskolánk évzáró ünnepélyén minden utazó diák nyilvánosság előtt kapta kézbe repülőjegyét, a még üres naplókönyvét, s egyesek az év alatti hiánytalan jelenlétükkel s pontosságukkal még 150 dollár díjat is kaptak, mint zsebpénz!

Egyes utazó diákok...
Fotó Zóka

Ebéd után izgalmas tologatás, díszítés folyt a MIK-szobában: a HUFI cserkészek készítették a légkört az esti „Jelmezbuli”-hoz, amelynek bevétele a cserkésztróférok költségei fedezésére lesz felretéve. Megállás nélkül folyt a cipekedés, a szaladgálás, és lassan a fények s a hangosításhoz szükséges készülékek is szépen elhelyeződtek, mire már kezdtek is beérkezni az első „beöltözött” fiatalok. Nagyon sokan jöttek, a legeredetibb jelmezekben. Korosztály szerint, serdülőkre szabott matinével kezdődött (este 9-kor! Szerk.), s utána jöttek a felnőttek... Mindenki hozta barátját, osztálytársát, völegényét-menyasszonyát, szomszédját és annak a barátját...

Vasárnap hajnalig mulattak, s a hangulat csak nem akart lankadni... Valódi HUFIBuli volt!

(A nyári kettősszámunkban elmeséljük részletesen ezeket az eseményeket.) (ZK)

Benkő Teréz a Honvagy-műsor alatt
GFOTO.ORG

Mit éreztem, mikor több mint egy év után ismét beléptem a cserkészházba? Mit érzek most? Érdekes volt visszajönni egy év után. Szép és furcsa. Az első érzés: hogy minden más, de egy szempillantás után az ember észreveszi, hogy csak a személyek változnak. A lényeg ugyanaz. Örülök, hogy része lehettem ennek a láthatatlan lényeknek...

Meg vagyok elégedve a döntéseimmel, ami persze nem jelenti azt, hogy nem tévedtem. Egy éves távollétem hozzásegített ahhoz, hogy távolról láthassam az életemet.

Fontos döntések előtt állva, sok mindent át kell gondolni.

Most boldog vagyok. Megtaláltam az egyensúlyt a múlt döntéseivel, szembenézhetek őszintén magammal: mindig saját meggyőződésből cselekedtem, nem átfutó szeleket követtem, tanulhatok hibáimból és örülhetek sikereimnek.

Mit tanultam eddig az életben? Mit mondhatok a mostani vezetőknek? Azt, amit én tanultam, amit leszűrtem vezetői éveimből: „Biztos lehetsz, hogy mindig lesz, aki nem ért veled egyet, aki jobban tudja, hogy kell ezt vagy azt csinálni. Kritikákat gyártani túl könnyű”.

Te légy hű önmagadhoz, gondold át a dolgokat és bízzál döntéseidben! Senki sem kérheti, hogy Isten légy és soha ne tévedj, ellenben igényelhetik tőled a következetességet.

Ezért szerintem ez a lényeg: **saját szívedet kövesd.** Meggyőződéssel és szenvedéllyel.

Benkő Teri st.

(Az olvasónak: Teri a 39.sz.lcs. előző parancsnoka volt, két évtizedig néptanárcolt a Regösben, most fejezte be az orvosi egyetemét és Magyarországon dolgozott egy éven keresztül. 2007. elején itt Buenosban megkapja diplomáját. Jelen pillanatban (sajnos) csak átmenetileg, látogatásban van köztünk. ZK)

Bízd
Újra
Életed
Krisztusra!

Dicsőség mennyben az Istennek!
Az angyali seregek vígan így énekelnek:
Dicsőség, dicsőség Istennek!

Békesség földön az embernek!
Kit az igaz szeretet a Jézushoz elvezet.
Békesség, békesség Embernek!

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON - mzoldi@dls-argentina.com.ar
Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor

Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombatig 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. Elterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás 4799-8437 / 4711-0144 Sr. Omar

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Plazer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -

OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO

Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779

E-mail: turul@arnet.com.ar